

ino govorili o njegovu »tihom bolu« — nije manjkalo. No dosljedan navedenim riječima, u težnji da živi »skromno i bezimeno«, molio se on pomalo neobično:

»O Bože, daj da budem ko i svi drugi ljudi.
Da idem tiho, sličan svagdanjem prolazniku.
Za najobičnijim da srce moje uvijek žudi.
Riječ mi oduzmi, koja zvoní isprazno u sliku.

(Molitva da ne budem više pjesnik)

S takvim osjećajem i življenom skromnošću Šop je, bez sumnje, ne samo pjevao svoju poeziju nego i stvarni svoj doživljaj živio. Stoga mu nije bilo teško u povjerenju moliti Boga »da već jednom ode«:

»O Bože, daj mi snage, da mirno ostavim
taj mali stan i uzani taj put.
Taj niski krov, nad kojim visi dim.
Ta okna, gdje je sjaj već utrnut.
Tu izbu, u kojoj se odavno dešava
sve isto kao prekjuče i juče.
O daj da glasom, koji ne podrhtava,
reknem tebi: evo, predajem ti ključe...«

(Molitva da već jednom odem)

(N a t a v a k s l i j e d i)

KAD PRIJATELJ ODE

Stanislava Adamić

Kad prijatelj ode
ruke se nehotice sklapaju
i mole njegovoj sjeni
Srce se zatvara u priču
Mislimo: sve je u MENI
Ništa ne odlazi bez mirisa
Cvijet od jutros
postat će livada.

Svaka je stvar glazbalo
u zajedništvu duša
Onaj koji je otišao
postostručit će
sutrašnje jutro
Jedna je čudesna boja
n j e g o v t r a g
Toplo je
Ne zebe više.